

Albino kleinste strandloper (*Calidris temminckii*).

Op 17 Mei 1952 zag ik aan een poeltje op een opspuitveld in de Amsterdampolder een vrijwel witte kleinste strandloper; slechts de kleine vleugeldekveren waren normaal gekleurd. De snavel was rood, de ogen echter donker.

De vogel was in gezelschap van een achttal andere kleinste strandlopers. Bij het opstoten daarvan sloot hij zich echter daarbij niet aan, maar drukte zich, waarbij het loopbeen op de bodem komt te rusten. Het geluid was zuiver van een kleinste strandloper. Tijdens het voedselzoeken hield de vogel zich eveneens afzijdig van zijn soortgenoten.

Waarschijnlijk hield hij zich hier al langer op en werd volgens mededelingen van N.J.N.-ers ook in de Sloterdijkmeerpolder waargenomen.

Amsterdam, Juni 1952.

J. E. SLUITERS.

Summary of Short Notes.

1. Half full-grown water-vole pinned up by Red-backed Shrike (*Lanius collurio*).

On 7 Aug. 1951 a half full-grown water-vole, still, fresh, was found pinned up on a privet-bush in a garden at Edegem-Antwerpen, Belgium. The nest of a Red-backed Shrike with grown-up young ones was at only 5 meters' distance.

2. Winter-breeding cases of Short-eared Owl (*Asio flammeus*) in the Netherlands.

On 18 December 1951 a nest of *Asio flammeus* with 7 eggs and 1 newly hatched young one was found in the "Noordoostpolder", a reclaimed part of the former Zuiderzee. On 28 December 1951 a second nest was found in the same surroundings, with 2 dead young ones and 2 eggs; in the neighbourhood 2 young ones of about 14 days of age, still alive, were found.

3. Albino Temminck's Stint (*Calidris temminckii*) near Amsterdam.

On 17 Mei 1952 near Amsterdam a practically white Temminck's Stint was seen; only the small wings-coverts were of normal colour. The bill was red, the eyes however dark.

Necrologie

In memoriam H. C. SIEBERS.

In den laten avond van 8 October 1949 overleed te Bussum, waar hij als gepensioneerd Oost-Indisch Ambtenaar woonde, geheel onverwachts ons vroegere mede-lid H. C. SIEBERS, die destijds reeds zeer kort na de oprichting in 1911 tot de Club van Vogelkundigen was toegetreden.

Hendrik Cornelis SIEBERS werd 6 Januari 1890 te Soerabaja geboren, waar zijn vader Hoofdingenieur aan de Marinewerf was, en reisde als 6-jarig kind naar Nederland, waar hij in 1907 zijn eind-examen H.B.S. en in 1909 het Staats-examen behaalde, dat hem

de deur opende voor de studie in de biologie te Amsterdam. Daar maakte hij kennis met STEENHUIZEN, onder wiens bekwame leiding hij zich de praepareerkunst eigen maakte en den eersten steen legde van eene bescheiden, maar zeer deugdelijke collectie vogelhuiden en eieren, die zich, met uitzondering van een gedeelte der eieren, sedert 1935 in de Rijksverzameling te Leiden bevindt.

Door een 4-jarig assistentschap bij Prof. SLUITER ondervond zijn kandidaats-examen, dat in 1916 volgde, eenige vertraging. Gedurende zijn werken voor het doctoraal-examen, dat in 1919 kon worden afgelegd, bekleedde hij onder BOTTEMANNE een betrekking bij de Visscherij-Inspectie, waarna hij op voorspraak van Prof. WEBER in Februari 1920 naar Indië werd uitgezonden en aangesteld als Assistent (het Indisch equivalent van den Nederlandschen titel van Conservator) aan het Zoologisch Museum te Buitenzorg en wel in de Afdeling Ornithologie.

Van de in de nieuwe functie door SIEBERS gemaakte verzamelreizen inclusief deelnamen aan meer eigenlijke expedities, zijn de voornaamste die naar Krakatau, den Riouw-Archipel, de Deense expedities onder MORTENSEN naar de Kei-Eilanden (1922) en de Midden-Oost-Borneo Expeditie van 1925. De uitmuntende afwerking van het meegebrachte materiaal was voor een belangrijk deel te danken aan het feit, dat hij een paar inheemsche helpers tot eersteklas-taxidermisten had weten op te leiden.

Het Zoologisch Verslag van de Midden-Oost-Borneo Expeditie, door SIEBERS opgesteld, werd een fraai geïllustreerd boekje van ca. 80 bladzijden. Tal van nieuwe soorten vlinders en andere insecten werden medegebracht en verschillende biologische merkwaardigheden het eerst beschreven, zooals het wegsputten van water door de paradijsvlinder. Maar de vogelcollectie was uiteraard SIEBERS' troebelkind. Niet minder dan 477 balgen in 152 soorten werden medegebracht; niet alle waren vertegenwoordigd in J. C. MOULTON'S „Handlist of the birds of Borneo.”

Behalve de verzorging van zijn deel in de expeditie-verslagen bewerkte SIEBERS o.a. de collectie vogels, door TOXOPEUS in 1922 van Boeroe thuisgebracht, terwijl andere auteurs hebben gemeend hun ingenomenheid met zijn werk tot uiting te kunnen brengen door zijn naam aan enkele hunner nieuw-beschreven ondersoorten te verbinden. Wij noemen hiervan: *Acrocephalus orientalis siebersi* Salomonsen 1928. (Zie: Limosa 1948 blz. 96) en *Pericrocotus speciosus siebersi* Rensch.

In 1929 bewerkte hij met DAMMERMAN de Java-vogels in diens „Zoogeography of Java” (Treubia XI, 1929, blz. 40—63). Zoo was SIEBERS langzamerhand een man van gezag geworden in de Ornithologie van de Archipel en toen in dat zelfde jaar het manuscript van BARTELS en STRESEMANN over de vogels van Java voor genoemd tijdschrift gereed kwam, werd SIEBERS verzocht de door hem te beschrijven rassen nog aan die lijst toe te voegen. Zoo doende verscheen achter genoemde lijst op blz. 147 van SIEBERS'

hand : „Ergänzungen und Berichtigungen zur Liste der Java-Vögel” en op blz. 149 : „Neue Vogelrassen aus dem Indo-Australischen Gebiet”.

Na een verlofperiode in 1927 verliet SIEBERS in 1929 het museum te Buitenzorg en aanvaardde de betrekking van leeraar bij het Middelbaar Onderwijs te Semarang. Zijn tweede verlof, verlengd met op wachtgeld stelling, volgde in 1935 en het was in deze periode, dat onzekerheid en steeds slechter wordende tijdsomstandigheden hem noopten, zijn Club-lidmaatschap op te zeggen. Zeker zal het hem moeite gekost hebben dezen stap te doen. Van zijn waardeering voor den toenmaligen Voorzitter van de Club gaf hij in 1928 nog blijk in zijn artikel : „Eine neue *Pycnonotus*-Art von Nord-Sumatra (Treubia X, 1928, blz. 395—397)”, waarin hij zegt : „Ik benoem deze nieuwe soort ter eere van Mr Dr R. Baron SNOUCKAERT VAN SCHAUBURG, den verdienstelijken Voorzitter van de Club van Nederlandsche Vogelkundigen : *P. snouckaerti* spec. nov.

Een geliefd studieterrein van SIEBERS waren de eilanden, o.a. Edam en Hoorn, in de baai van Batavia. Veel van wat hij daar voor het Museum verzamelde vindt men aangetekend in een artikel van HOOGERWERF over de Avifauna van Batavia en omstreken. (Ardea 36, 1948, blz. 52—61).

Een heruitzending bracht S. in 1936 als leraar naar Batavia en alles zou verder naar tevredenheid zijn verlopen, wanneer niet de oorlog zich ook over Indië had uitgestrekt. Na de Japansche krijgsgevangenschap, die S. met zijn gezin gelukkig wist te overleven, heeft hij nog 1½ jaar in de meest primitieve omstandigheden, zelfs zonder ééning leerboek, les gegeven aan de Carpentier Alting school te Batavia, om tenslotte in October 1947 met pensioen te repatriëren. Tot de ergste in de Indische débâcle geleden verliezen rekende hij het verloren gaan van zijn boeken, en wel speciaal van „Falco” en „Berajah”.

Helaas heeft hij niet lang van zijn pensioen mogen genieten en waren ook zijn laatste twee jaren door zorgen overschaduwed.

In de Club van Ned. Vogelkundigen heeft SIEBERS zich vnl. naam gemaakt door zijn bijdragen in de Jaarberichten III, V, X, en XII, handelend respectievelijk over *Dryobates major* & *Picus viridis*, de Avifauna van Anholt, de beide zwartkopmezen, zwarte en bonte kraai en *Dryobates major praealpinus*, welke artikelen getuigen van grondige ornithologische kennis, een helder inzicht en degelijke bewerking.

Juni 1950. 1)

W. C. VAN HEURN.

1) Door een samenloop van omstandigheden eerst heden geplaatst (Red.).